

LA CAMPAÑA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa T. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

RIGOROSA ACTUALITAT

—Els diners i la vida!
—Encara vols els diners, després que et dono tota la meva suor?

El retorn a Pi i Margall

Els verinosos atacs de les dretes a l'obra i a la personalitat de Pi i Margall, demostren, més que res, la bondat, el valor d'actualitat palpitant de la seva doctrina.

Hi ha, en efecte, en l'hora present, un retorn a Pi i Margall. Aquest retorn a Catalunya és tan evident, que els enemics de la llibertat es creuen en el cas d'endegar-lo i barrar-li el pas.

L'autonomia de Pi i Margall als senyors de la "Lliga" i de "La Veu" no els plau. Perquè no és pro uampla? Perquè no és de bona llei?

No, no. Res d'això. Pi i Margall no agrada al regionalisme d'anar per casa que ací gastem, per massa autonomista.

Com hi ha una autonomia "bien entendida" castellana, n'hi ha una altra de catalana.

Aquesta és la de Cambó i companyia.

Diguin aquests senyors el que vulguin, amb una descentralització administrativa més o menys esquifida, amb una Mancomunitat per fer negocis i col·locar els parents i els amics, en tenen prou.

Es l'autonomia petita la que els roba el cor.

De l'altra, de l'autonomia gran, del federalisme a base de la llibertat de l'individu, de l'ideari de Pi no en volen saber res.

Pi i Margall va massa lluny, demana massa. Pi i Margall vol la llibertat per al poble, no per a la plutocràcia; la vol per als pobres, no per als rics.

Compreneu ara l'odi que li tenen els epítostos del regionalisme?

Diatriba contra Josep Pla

Aquest llibre de Josep Pla — tristament cèlebre — ha tingut la virtut de desvetllar en l'opinió una tempesta d'improperis. Tota la gent sana i equilibrada, tota la gent de bon sentit, s'ha indignat violentament — i justament — davant l'insolència que suposa la publicació d'un llibre com el de Pla. Això a nosaltres, aquest crit d'indignació, ens causa una profunda i sincera alegria, doncs suposa que el poble encara es desperta quan s'injúria la memòria tan pura de Pi i Margall. De Pi i Margall; per no citar altres injuriats, ja que en aquest llibre llastimosos i vergonyós en surt malparat tot el que sigui liberalisme, democràcia, es- guerra, República, poble.

En aquest llibre llastimosos i vergonyós sols se salven el conservadurisme, la burgesia catalana—tan funesta!—el panxacontentisme, l'oportunisme, la dreta, la "Lliga". I això per mà d'un escriptor que fins ahir presumia d'home d'esquerra.

Ens alegrem d'aquesta indignació popular,—en la que han col·laborat homes tan dignes i de tan clara història com Rovira i Virgili—però cal que fem una advertència que creiem justa. No donem massa importància al fet. No donem massa ales a l'adversari que és, ja, Josep Pla. No ens rebai- xem al to que aquest escriptor, cada dia més

desacreditat, vol donar-li: un to de renyina de safareig.

Josep Pla és l'escriptor de la *boutade*, de la poca-solta, de la bajanada, de la fadessa més absoluta; l'escriptor del descordament i del ciri trencat; l'escriptor que per fer-nos veure un color diu: *en un groc de merda d'oca*.

Aquest llibre de Cambó ens dona totes les característiques d'aquest escriptor: l'injúria i la falsedat s'uneixen a la poca-solta més trista.

No ens enfadem massa, doncs. Pensem que es tracta d'un fals prestigi, d'un geni de cartró, d'un pobre beneït que no sap el que es diu i acontentem-nos amb picar-li els dits per què fassi bondat i no hi torni mai més. Si és bon minyó i s'esmena, amb el temps, el perdonarem. Si segueix desacreditant-nos, si segueix posant-nos en ridícul, haurem de demanar que el tanquin a una casa d'orats.

El paper d'iconoclasta ja ha passat de moda, sobretot el paper d'iconoclasta perquè sí i a la babalà. Quan se rebenta una obra és precis crear-ne una altra de superior. ¿Ens volen dir si els quatre articles periodístics de Josep Pla són superiors a *Les Nacionalitats* de Pi i Margall, per exemple? La comparació, demés de ximple, seria injuriosa.

Josep Pla, definidor de Pi i Margall, crític d'una de les més altes mentalitats del segle XIX, ens fa llastima. ¿No seria con-

venient fer-li donar una mirada per un alienista?

Ho diem perquè l'altre dia un dels nostres millors escriptors raonava així l'actitud de Josep Pla:—Aquest noi s'ha begut l'enteniment.

Amb aquest llibre,—i aquesta és una prova més de manca d'intel·ligència—, Josep Pla sols ha aconseguit una cosa: posar en ridícul Cambó.

Ja ho demostrarem.

(Seguirà)

JOSEP PLA

Vam donar un cop de canya a Segarra, i Segarra se'ns va tot enfadar. Avui donarem un altre cop de canya: Si Pla s'enfada, tindrem dos enfadats.

El Josep Pla ha publicat un llibre on les rucades hi són a centenars. El Rucabado aviat li tindrà enveja. Com s'ha tornat eix dimoni de Pla!

Es titula "Cambó" l'altitud llibre. Qui és Cambó crec que tothom ho sap; és el mateix que Pla tantes vegades havia a tort i a dret apallissat.

Li fa Pla avui un grandiosos elogi, però l'elogi sembla mal pagat, i fa un so de moneda escarransida de cap a cap del llibre rodolant.

Fa un so de dreta encara poc inepta; tot plegat aquest llibre té un so estrany. Hom va llegint, i així que Pla es desboca, redéu de Déu, quin munt de disbarats!

Perd els estreps i tot, i com s'hi abona "despotricant" contra el gran Pi i Margall! El Pla porta pa a l'ull. Hi té una crosta. Però, ¿que no ho veu que està fent el babau i que avui com avui a Catalunya certes valors les hem de respectar?

¿A un poble que venera Folch i Torres li han de tirar per terra Pi i Margall?

Oi més, que Pi Margall, ara com ara, és la figura més alta que aquí hi ha d'entre els polítics i els homes de lletres que va tenir el segle que hem passat. (S'entén, dels homes que passen la vida governant i ensenyant de governar.)

A mi em sembla que Pla diu totxeries sense conèixer res de Pi i Margall. Perquè, si és que el coneix i el "despotrica" li haurem de dir: "Ep, noi, ja ets massa gran! Les pallassades per les criatures."

Però ens han dit que Pla ja sap què fa. Diu que van preparant de dia en dia el rotatiu catòlic català titulat "El Matí", i Pla fa l'ase, practicant-se per ser redactor en cap.

Les guerres del món

Recordem encara les paraules del nostre amic com si les acabés de pronunciar tot just. Era en temps de la gran guerra. Vam demanar-li quina era la seva opinió respecte tan paorosa desfeta. Heus ací les seves paraules:

—Opino que la voluntat d'un home o d'una constitució és més que impotent per a forçar-ne tantes mils d'altres reunides, i és per això que crec que, aquesta guerra extraordinària d'ara, no és l'interès mesquí d'unes nacions per a l'assoliment d'un imperi mundial el que la fa possible, ni odís de raça, ni altres ximpleries semblants; ah, no! Ací no hi ha més causa que una trista conseqüència de l'endarreriment moral de la humanitat, la qual, per una llei eterna i necessària ha de passar per aquests trastorns esgarrifosos, a fi de què, per mitjà d'un dolor agudíssim, continuat, vagin desenrotllant-se en ella sentiments que palpiten en cada ésser però que tot just són en germen; i el Dolor és un dels principals factors que ha de deixondir-los i fer-los créixer fins que arribin a predominar en l'individu i a regir en la humanitat en general, enderrocant-se així la iniquitat, conseqüència de l'orgull i l'egoisme, i deixar lloc a la bondat i a l'amor.

Ens horroritzen les guerres del món, i gairebé en cada família, en cada llar, hi és la guerra, tant o més intensa i acarnissada que aquesta que avui lamentem: matrimonis units per interessos egoistes... Conseqüències d'aquests crims que no pena el Codi! Indiferències de marit a muller, manca de calor en una llar tot just nascuda; a vegades odís i tragèdies... Vénen fills, engendrats amb inconsciència de bèstia, els quals, en cmop- tes d'éser motiu de joia, són una nosa o una càrrega, puix que suposen una obligació, un deure més d'includible compliment per als pares, i aquests ni per a sí mateixos compleixen. Ja grans els fills, criats a la bona de Déu, mancats dels puntals principals durant la seva edat tendra i convertits en objectes d'explotació pels mateixos pares, sense haver conegut mai una paraula d'afecte ni un consell sa dels que més deure hi tenien, l'egoisme, el pensar i mirar només que per a ells, és l'única norma de la seva vida. Pronuncien el nom de pare i mare per obligació, per costum, i encara! I realment, aquests pares, quina cosa més es mereixen?

Sóc jo, amic meu, que et dic que és precisa la guerra, que és necessari sofrir molt per progressar, que això constitueix l'evolució. Que no ho veus ben palesament demostrat que els homes, per voluntat pròpia, no avançarien un sol pas, encara que visquesin segles?

No, amic caríssim, el Progrés i l'Evolució dels mons, constitueix la Llei divina immutable i eterna. L'home ha de progressar i evolucionar mal no vulgui; la vida té una finalitat i aquesta és la perfecció, i l'home ha d'aspirar-hi. Avui no se'n dona compte, va a les palpentes, perquè el seu enteniment és mesquí i la seva voluntat encara més; però sobre l'home irradia una Llei, la Llei divina, eterna i immutable, que l'empeny- que perfidiosament l'incita a millorar-se; però és petit encara per a ésser conscient d'ella, i així es mou, obra i camina, guiat pel seu seny i pels impulsos del seu esperit poc evolucionat, i per això ses obres responen al grau, que en l'escala del progrés té assolit. D'aquí les guerres, ignorància i manca d'evolució moral en la humanitat. La humanitat sofrirà fins que cada home SENTI I PRACTIQUI aquelles paraules del Redemptor: "Estima als altres com a tu

Edicions populars

FRANCISCO PI Y MARGALL

TRABAJOS SUELTOS

Pesetas 0'60

Diálogos y Artículos

Pesetas 0'60

FLIC

mateix." "No facis ni desitgis a altri, el que per a tu no volries." Entretant, no somniis en una era de pau i de repòs. La pau ha de venir després d'una guerra cruentíssima als mil defectes que dominen la humanitat. T'aconsello que acceptis amb calma i resignació els esdeveniments tal com vinguin; però per la teva part sigues sempre un fervorós i fidel adepte de la Veritat i de la Justícia tal com la senti la teva consciència, perquè la consciència és la millor consellera.

GALLARANC

La mecànica i l'esperit

Un redactor del diari parisenc de teatres "Comoedia" ha obert una enquesta sobre "les grans corrents del pensament contemporani". Potser seria preferible de discernir aquestes grans corrents llegint Bergerson, Meyersons o Einstein Valery. Però això de l'enquesta és ara el gènere de moda, i, sobretot, és molt més fàcil.

Tanmateix, és xocant la resposta del novel·lista Pierre Mac-Orlan. Segons Mac-Orlan, hom llegeix massa. "Trobeu — pregunta — una idea nova?... Sens dubte Pierre Mac-Orlan no ha llegit cap dels pensadors més amunt esmentats. Si els hagués llegit hauria comprès que algunes de llurs idees no són encara del domini públic.

Als ulls d'aquest bon senyor — hom no gosa gaire bé anomenar-lo escriptor — no hi ha més que una cosa que compta: és la velocitat. "Creieu — pregunta — que la mentalitat d'un home que agafa l'avió és la mateixa que la d'un viatger de diligència?"

No sabem què és el que l'aviació canviaria a Homer, a Virgili, a Euclides i a Copèrnic. Les veritats capitals resten veritats amb tots els vehicles. Stendhal que ha viatjat en diligència tenia una mentalitat, altrament refinada i penetrant que la majoria dels viatgers dels avions.

L'aviació és un progrés, l'automovilisme també. Però aquests progressos mecànics no fan més que aportar comoditats novelles i no canvien gaire el fons de les coses ni la qualitat dels esperits. Un imbècil resta igualment imbècil encara que s'aixequi a tres mil metres. I si arriba a París o a Londres, hi transporta la seva imbecilitat.

Hi ha en això fins un perill. I és que els homes que són capaços d'un desenvolupament intel·lectual no es deixin hipnotitzar per totes aquestes màquines, avions, cinemes, etc... i no es distreguin així dels seus estudis i lectures serioses.

La ciència és sublim i benefactora per ella mateixa. Les aplicacions industrials de la ciència tenen inconvenients greus per als que no s'ocupen més que d'això. Aquesta nova idolatria s'anomena americanisme. I l'americanisme és, evidentment, un perill per a l'esperit.

Accident d'aviació

A "La Vanguardia" del dia 5 d'agost, hem llegit això:

Blois, 4.—Cuando el cònsul de la Argentina en San Sebastián se dirigía en auto, con su esposa a Vendome, al llegar cerca de dicha ciudad, saltó el neumático de una de las ruedas y el auto dió tres vueltas de campana, chocando después contra un árbol.

El cònsul y su esposa salieron despedidos. El primero ha resultado con ligeras lesiones, pero la señora sufre la fractura de una costilla y, además, fuertes contusiones en todo el cuerpo.—Fabra.

Es veu que l'auto no corria, volava.

Elogi a "La Campana de Gràcia"

Copiem del nostre estimat col·lega "El Diluvio", del dia 12:

La religión ha hecho de las campanas un símbolo.

Son las lenguas de Dios que llaman a los fieles a la oración y les transmiten los mensajes del cielo.

Son las trompetas con que los ángeles tocan diana al amanecer y retreta a la tarde, a muerte durante la semana de Pasión y a aleluya el sábado de Gloria.

Para el liberalismo y las izquierdas de Cataluña "La Campana de Gracia" tiene también un significado altísimo, representa algo muy grande.

Es la voz del ideal, voz de hierro que hace medio siglo que resuena en Barcelona, que replica incesantemente sin cansarse ni dar señales de agotamiento.

"La Campana de Gracia", eco de la otra campana histórica del somatén revolucionario, es la lengua mística de la Iglesia laica, de nuestra también santa religión.

Es la garganta misma de nuestro pueblo, que cincuenta años de gritar libertad y clamar justicia no han enronquecido, no han logrado enmohecer.

Su metal tiene hoy el timbre claro y agudo de ayer, de siempre.

Ni el tiempo lo oxida, ni el aire lo acatarra, ni el vacío que producen las represiones lo ahoga y lo puede hacer enmudecer.

El siempre vibra. No calla nunca. El sábado su badajada no falta jamás.

Reflexions de La Rochefoucauld

Són pocs els suficientment savis que prefereixen la censura, que els pot ésser útil, a l'elogi que els traeix.

Refusar els elogis és desitjar ésser elogiats dues vegades.

Hi ha persones que desagraden amb el seu mèrit, i altres que agraden amb els seus defectes.

Les virtuts es perden en l'interès, com els rius es perden al mar.

Hi ha herois en el mal, com en el bé.

No es menysprea els que tenen vicis; però sí els que no tenen cap virtut.

La batalla seca als Estats Units

La batalla seca dona lloc als Estats Units a moltes escenes pintoresques. Però també dona lloc a fets dels quals hom pot treure força ensenyaments. Vet ací, per exemple, un procés sensacional, esdevingut no fa molt; un procés com no és fàcil que mai en vegem cap al nostre país.

El primer acte d'aquest procés és banal. Passa en un poblet del nord de Califòrnia.

La policia sospita que certa casa pública es lliura al comerç clandestí del whisky. Espia durant diverses setmanes, però no descobreix res. Quan entra a la casa, no descobreix més que honestos bebedors de llimonades. Quan vigila l'exterior no veu entrar més que inofensives botelles de soda. Lassa d'aquesta guerra, la policia deci-

Quando la libertad pelagra, las torres de nuestra catedral bailan entremecidas por el toque de rebato.

Quando vienen los días de tragedia, las jornadas luctuosas, nuestro bronce llora y gime como si fuera carne que sangra; acompaña a los Cristos al Calvario con las entrañas derretidas de sentimiento.

Pero "La Campana de Gracia", recuerdo y viva imagen de la otra campana del ochocientos, no ha de ser para nosotros solamente un símbolo.

Precisa que sea, además, una lección, un ejemplo.

Lección de fortaleza, de virilidad, de consecuencia para los que en ella estiramos la cuerda y hemos hecho de campaneros.

Ejemplo de devoción, de fidelidad al ideal para los que a sus páginas se agrupan anhelosos.

Sean los pensamientos que se escriban en sus columnas dignos del bronce en que han de repercutir por el mundo, que los ha de esparcir y lanzar a los cuatro vientos.

Sea el fervor de los que comulgan con sus ideas verdaderamente religioso.

Pensemos todos que los badajazos de esa campana, de nuestra "Campana" graciense, no son meras variaciones musicales para halagar el tímpano, para embriagar los sentidos.

Pensemos que son voces del ideal, mensajes que el cielo nos envía, expresión verdadera y clara de un mandamiento divino.

ANGEL SAMBLANCAT

deix recórrer a una estratagema. Estableix una derivació telefònica amb els fils de la casa suspecta. Vint-i-quatre hores després el dipòsit de licors és descobert. Resulta, per una comunicació sorpresa, que és per un passatge subterrani secret que l'alcohol arribava a la casa esmentada.

Segon acte. L'afer segueix el seu curs.

Davant de les autoritats locals, els traficants ho confessen tot, però prenen una ruda ofensiva. ¿Amb quin dret hom escolta llurs comunicacions telefòniques? ¿Amb quin dret, sobretot, hom pot prendre derivacions del seu fil?

Hi ha ací la violació criminal del domicili privat i ofensa a la Constitució dels Estats Units. I, en efecte, la llei constitucional diu textualment: "El dret de gents d'ésser garantit en el seu domicili, contra tota intrusió i tota requisita, no serà violat..." I més endavant: "Ningú no serà obligat, en un procés criminal, a servir de testimoni contra d'ell mateix".

I és evident que la policia prohibicionista ha operat una requisita injustificada i contrària a les formes prescrites per la llei en el domicili privat de l'acusat. I, cosa pitjor, ha obligat l'acusat a fer de testimoni contra d'ell mateix independentment de la seva voluntat.

Seduïts per aquesta argumentació, les autoritats locals donen raó als traficants i acusen la policia.

I vet ací el tercer acte. L'afer passa al tribunal suprem dels Estats Units. Els nou primers magistrats de la confederació ho estudien. Però, ai!, no acaben d'entendre's...

Cinc d'ells donen la raó a la policia. Quatre, la creuen culpable. La llei americana en aquest cas és formal. La decisió de la majoria guanya. Però la minoria té el dret de fer pública la seva opinió. I no ha trigat a fer-ho. Ells han dit:

—No hi ha diferència, segons nosaltres, entre escoltar el telèfon o descloure una lletra privada: i hom no permet al mateix governament de descloure una lletra. El mal més gran, que li pot esdevenir a la llibertat, és que persones ben intencionades, però inintelligents, la violin. Dir que el fi justifica els mitjans, i que el govern té el dret de cometre un crim per agafar un criminal, pot portar a perilloses conseqüències.

Això ja és molt, però a un dels jutges li ha semblat que no era encara suficient, i en un comunicat personal ha afegit textualment:

—Escoltar el telèfon derivant les comunicacions és una indecència. Si jo hagués de triar, per la meua part, preferiria que un criminal es fes escàpol, abans de veure representar al Govern un paper innoble...

I, finalment, el Congrés serà invitat a votar una llei, per a prohibir, en l'esdevenidor, que fins els agents prohibicionistes escoltin el telèfon.

L'església Russa i el Vaticà

Un dels grans propòsits del Vaticà, de molts anys ençà, és el de fer entrar l'Església ortodoxa russa al si de l'Església catòlica romana. L'esfondrament del tsarisme ha desvetllat les ambicions dels que volen que el Papat aconseguixi la reconciliació de totes les Esglésies cristianes i, sobretot, el retorn de l'Església d'Orient a la unitat. La diplomàcia catòlica s'és exercida amb molta ingeniositat a afavorir aquest acostament, sobretot després del tràgic acabament del tsar Nicolau, cap espiritual de l'Església russa.

El règim bolxevista podia, fins a cert punt, facilitar aquestes maniobres, puix que no reconeix cap culte nacional i puix que proclama la llibertat religiosa. Els agents del catolicisme han, doncs, treballat per a implantar llurs idees a Rússia, afavorits pel canvi de govern.

Han reeixit? No sembla que les concessions consentides per Roma, les manifestacions d'una propaganda hàbil hagin donat tots els resultats que es creien els partidaris de la unitat. "La Croix" publicava, aquests dies, una interessant lletra de l'historiador de l'Església russa, Briand Chaninov. Aquest especialista no amaga el seu descoratjament.

"Pel moment — deia — no veig més que una cosa: Roma maternal continua, com sempre, obrint els braços a la seva germana dissident, per menar-la a la unitat que ella no ha conegut mai. Però, per altra banda, no veig cap gest que pugui ésser interpretat com una resposta a aquesta invitació a la concòrdia. Ben al contrari, veig — almenys entre el prelatos russos que viuen a l'estranger i en certs grups de laics — una tendència cada dia més marcada a acostar-se al protestantisme."

Cert. Aquestes tendències existeixen des del final del segle dissetè, però no han revestit mai una forma tan concreta, tan precisa com avui. Hi ha fets que ho provenen prou abundantment. Primer fet: el Congrés d'Estocolm; segon fet: la reunió anglo-ortodoxa de Londres el 1925, i, els fets següents, són els discursos i els actes de certs alt dignataris de l'Església russa que tradueixen llurs preocupacions constants de lligar cada dia més estretament llur sort a la de les confessions sortides de la Reforma.

A la propaganda de l'Església romana s'hi oposa, a Rússia, la propaganda anglo-saxona. És una lluita d'influències que té les

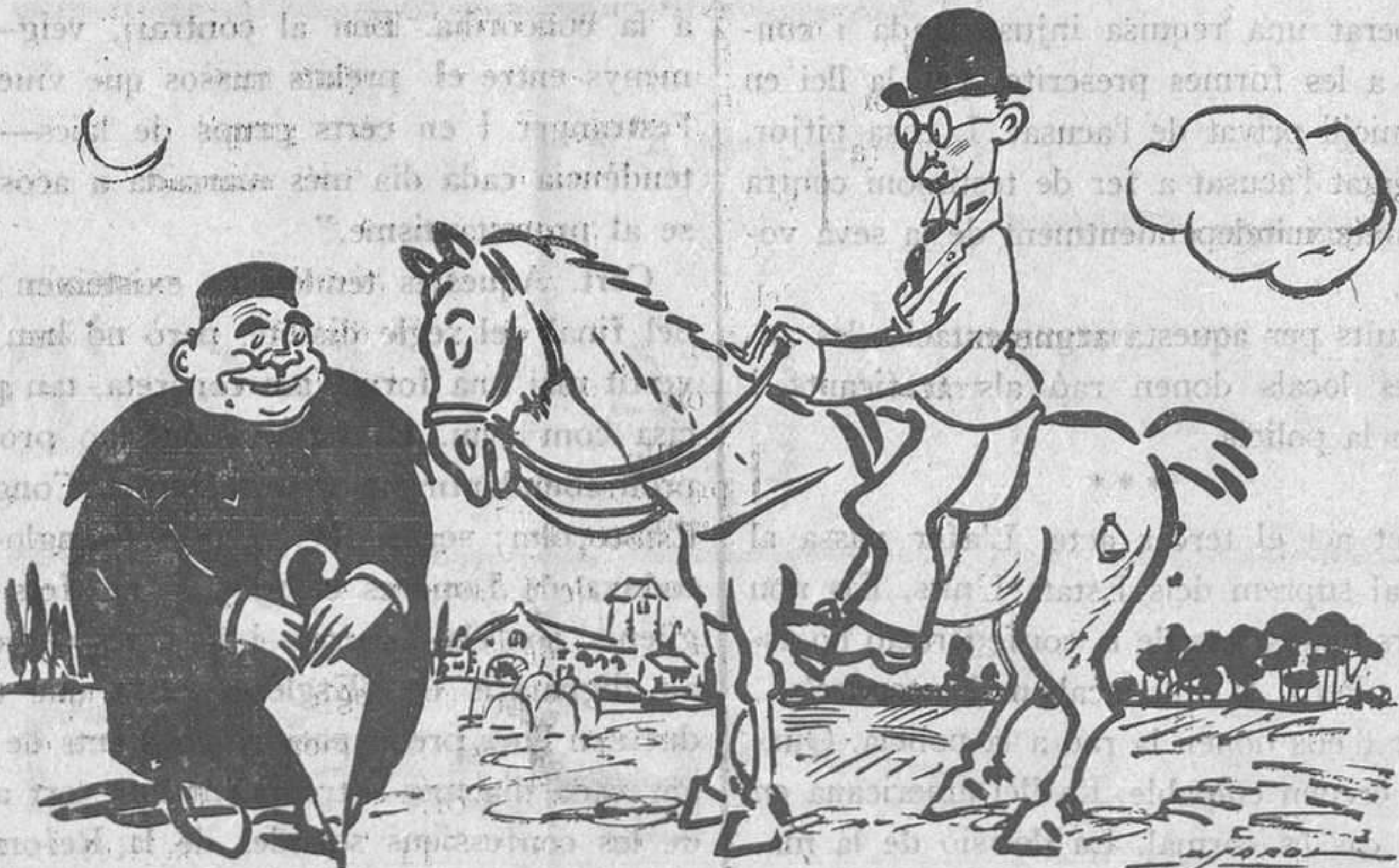
LA COMODITAT DEL SENYOR ESTEVE.

—Qualsevol aguantí les empentes dels tramvies per anar als banys!

BOÑA EXCUSA

—Una gràcia de caritat...
—Dispensi; no en porto d'engrunats

—I doncs, no em va dir que s'havia comprat un quaranta cavalls?
—Sí; pero avui he deixat els altres trenta nou a la quadra

seves finalitats polítiques. Hom les endevina. Els anglesos i els americans no tendeixen pas a un lliscament de la República soviètica, que la menaria, més o menys, sota la influència espiritual de Roma.

Apart d'aquestes pressions exteriors cal, sobretot, comptar amb el temperament rus. Aquest fa que la propaganda protestant no enganxi gaire en l'ànima moscovita; però encara repugna més a Rússia el gènere de disciplina preconitzat per l'Església catòlica, que fereix la seva sensibilitat. Encara que el tsarisme estigui abolit, resta una mena de patriotisme religiós, una qüestió de prestigi, un sentiment tradicional. Vet ací perquè la sort d'una entesa real de l'Església ortodoxa russa i de l'Església catòlica romana és encara molt allunyada. Briand Chanirov — que és un dels homes més ben documentats en aquesta qüestió i que és catòlic—ho reconeix ben palesament.

PORREIG

En aquesta vila s'ha estrenat el drama de J. Serra Casals, *Vanitat*. Nosaltres no ens ocupariem d'aquesta obra, perquè, ni aquest de LA CAMPANA és lloc adequat per a parlar-ne, ni nosaltres tenim res a veure amb la crítica dramàtica.

Però es tracta d'una obra excepcional, d'una obra d'un alt sentit moral que afecta verament a la salut espiritual del poble. Així fossin totes, àdhuc les que, de tant en tant, ens vénen a oferir companyies de Barcelona! Perquè cal dir que les companyies teatrals que pugen de Barcelona, potser perquè som pagesos,—o s'ho pensen,—no ens representen més que bestieses o bajanades. Fa l'efecte que la gran ciutat no produeix altra cosa.

Obres com *Vanitat*, del nostre Serra Casals, són les que convenen al poble. Els aficionats tenen una gran responsabilitat de què tal vegada no s'han donat compte: la del repertori. Quan les companyies professionals no representen més que bestieses, els aficionats, en comptes d'escollir obres a la bona de Déu, han de fer-se un repertori que eduqui i enlairi l'esperit del poble amb obres del tipus de *Els puntals de la Societat*, d'Ibsen, o de *Els mals pastors* i *L'epidèmia*, de Mirbeau.

Vanitat és un drama ben reeixit que respon a aquests nobles sentiments. El públic l'escoltà amb molt recolliment i l'aplaudí amb entusiasme. Cal dir que la interpretació fou magnífica de debò.

De Gironella, poble d'esperit sa i liberal, vingueren els senyors Guimó, Màs, Viladomiu. De Berga, amb automòbils, arribaren, per assistir a la representació els escriptors Ramon Vinyes i Lluís Capdevila. Festes com aquesta cal repetir-les.

J. V. M.

No es pot estar mai tranquil; quan no són naps, són xirivies.

Estàvem passant un estiu que, deixant de banda la calor, ens tractava d'allò més bé, quan van començar a circular per la ciutat els rumors més terrorífics.

Que si a tal banda hi han hagut casos d'aquesta o d'aquella epidèmia; que si a la Barceloneta han tingut d'acordonar els carrers, que si han tancat els banys, etc., etc.

I tot plegat, res; ganes de fer-nos passar mal

de ventre sense cap motiu. De les comprovacions fetes pels serveis sanitaris oficials, resulta que, de tot el que diuen, no hi ha la més mínima: que a Barcelona es disfruta una salut absoluta com poques vegades havíem tingut.

No serà una mena de "sabotatge" contra la ciutat a les vigílies de l'Exposició? O això o la pusillanimitat de quatre porucs que tenen por de morir vestits.

La Casa de València té el propòsit d'importar-nos de la ciutat del Túria una de les seves festes més típiques, com són les "falles". Es quasi segur que l'any que ve, per Sant Josep, ja en veurem cremar una, com si fos una anticipació dels focs de Sant Joan.

Creiem que serà un costum ben fàcil d'aclimatar, puix a Barcelona, per Sant Josep, el més natural és que hi hagi "erema".

Amb motiu de la Festa Major de Gràcia, tota la barriada ha llançat la casa per la finestra i ha fet ballar l'olla gran dins de la petita. Allò ha estat el "desideratum" i el "no va més" de l'abundor, fins a l'extrem de què tothom ha llepat quelcom.

Cal remarcar especialment la finesa d'un establiment, d'una "granja" que, per solemnitzar la inauguració d'una exposició d'avicultura i de conileultura ha repartit als pobres... bons de llet.

No sabem explicar-nos massa bé la relació dels conills i els pollastres amb la llet, però cal reconèixer la bona voluntat.

Els veïns del carrer de Caputxins, de l'expoble de Sarrià, es queixen, amb raó, de l'escassa atenció que els serveis de neteja els dediquen, malgrat haver-se convertit l'esmentat carrer en un dipòsit de brutícia. Principalment es dolen de què hom va deixar abandonat al mig del carrer un munt de palla que els carros i autos han anat escampant fins emplenar els portals de les cases.

Tenen raó; però si ells haguessin volgut, això de la palla ho podien haver solucionat fàcilment; no havien de fer sinó avisar el senyor Rucabado.

En acabar-se els Jocs Olímpics d'Amsterdam i quan ja ens creïem que el nostre país hauria quedat a la cua de tots els campionats, resulta que n'hem guanyat un, el de l'hipisme.

Així veuran les nacions estrangeres que els espanyols també en sabem de guanyar "ré-cords", sobretot quan es tracta d'anar a cavall.

No en volíem saber d'altra! Un atleta (?) coix ha anunciat el seu propòsit de travessar nedant el Canal de la Mànega.

Per aquest camí, no desesperem de veure com s'entaula una cursa de bicicletes entre el comte de Romanones i l'Isart Bula.

Segons hem llegit als diaris, una parella de guardies de Seguretat es va trobar al mig del carrer un bitllet de Banc i el tenen a la Quefatura de Policia, a disposició de qui acredití haver-lo perdut.

Ja ho veiem una mica difícil, car no és de suposar que ningú tingui la precaució d'anotar-se el número dels bitllets que li passen per les mans. Però en cas de dubte, el millor que es podria fer fóra repartir aquestes 25 pessetes entre els pobres.

A Sant Diego de Califòrnia s'ha reunit una esquadra aèria de 204 aparells, i l'almirall Moffeti diu que ha pogut comprovar que l'aeroplà és l'únic element de guerra que està preparat per a llançar bombes, canonades, flames i gasos asfixiants.

Si l'aeroplà no té cap altre objecte que el de la guerra, per a nosaltres jo poden caure tots; en canvi, si tenen l'objecte del comerç i l'estudi, deixem pas a l'aviació.

Han estat processats divuit amos de "cabarets" per vendre begudes espirituoses.

¿No diuen que l'esperit és l'únic bo que tenim?

En què quedem?

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.